

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatele: F. H.**, nar. „X“, „X“, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou Frank Bold advokáti, s.r.o. se sídlem Údolní 33, Brno, proti **odpůrci: Obec Malé Březno**, se sídlem Malé Březno 1, v **řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územní plán obce Malé Březno**, ze dne 28.12.2012, č.j. 1/2012,

t a k t o :

- I. Územní plán obce Malé Březno ze dne 28.12.2012, č.j. 1/2012, **se ruší** v části J. označené jako „Rozhodnutí o námitkách a jejich odůvodnění“ bod 2) rozhodnutí o námitkách pana F. H. a v části K. označené jako „Vyhodnocení připomínek“ bod 2 vyhodnocení připomínek pana F. H., a to dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. Odpůrce je **p o v i n e n zaplatit** navrhovateli náhradu nákladů řízení **ve výši 17 342,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se v návrhu na zrušení opatření obecné povahy podaném v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení územního plánu obce Malé Březno, vydaného usnesením Zastupitelstva obce Malé Březno ze dne 28.12.2012 v částech vymezujících:

- 1) plochu trvalého travního porostu na pozemcích parc. č. 153/1 a č. 153/2 v k.ú. Malé Březno,
- 2) plochu smíšenou obytnou na pozemku parc. č. 157 v k.ú. malé Březno,
- 3) plochu orné půdy na pozemcích parc. č. 135/11 a parc. č. 223 v k.ú. Malé Březno
- 4) plochu ostatní vodní plochy na pozemcích parc. č. 252/1 a parc. č. 252/2 v k.ú. Malé Březno

- 5) plochu ostatní plochy na pozemku parc. č. 36/46 v k.ú. Malé Březno,
- 6) hlavní využití, přípustné využití, podmíněné využití a nepřípustné využití pozemků zařazených do ploch zemědělských,
- 7) plochu bydlení B8.

Ve svém návrhu zrekapituloval obsah svých námitek uplatněných v průběhu přijímání územního plánu a způsob jejich vypořádání.

Následně navrhovatel dovodil, že jeho aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení části územního plánu se odvíjí od skutečnosti, že je vlastníkem pozemků, parc. č. 153/1, 153/2, 157, 135/11, 223, 252/1, 252/2 a 36/46 vše v k.ú. Malé Březno, a od skutečnosti, že je osobou podnikající v zemědělství. Navrhovatel poukázal na skutečnost, že pozemky v jeho vlastnictví byly v napadeném územním plánu zařazeny do ploch se způsobem využití smíšená obytná, orná půda, trvalý travní porost, ostatní plocha či vodní plocha, a to aniž by bylo reflektováno jejich stávající využití jako zemědělských pozemků, popřípadě zohledněny záměry navrhovatele nakládat s uvedenými pozemky jako se zemědělskými. V této skutečnosti spatřuje navrhovatel záměr odpůrce omezit jeho aktivity v oblasti zemědělství. Navrhovatel se cítí být dotčen postupem odpůrce na svých vlastnických právech, zejména na právu užívat své pozemky, jakož i na svých právech na řádné projednání podaných námitek. Navrhovatel tvrdí, že vydáním napadeného územního plánu byl zkrácen na svých právech a že obsah napadeného územního plánu je v rozporu se zákonem. Současně navrhovatel tvrdí, že byl zkrácen na svých právech i postupem orgánů odpůrce při pořizování napadeného územního plánu, přičemž porušení procesních práv navrhovatele mohlo mít a mělo za následek dotčení jeho hmotných práv, od nichž odvíjí svou aktivní procesní legitimaci.

Navrhovatel považuje vypořádání některých jím uplatněných námitek za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. V rámci námítky I. uplatněné při přijímání územního plánu se navrhovatel domáhal zařazení svých pozemků parc. č. 151/2, 152/1, 154/3 (v návrhu územního plánu vedeny jako plochy s rozdílným způsobem využití), 153/2 (v návrhu plánu vedena jako plocha trvalého travního porostu) a 135/11 (v návrhu územního plánu vedena jako plocha orné půdy) vše v k.ú. Malé Březno do ploch zemědělských. V rámci námítky III. se domáhal, aby pozemek parc. č. 223 (vedený v návrhu územního plánu jako plocha orné půdy) a pozemek parc. č. 252/1 (vedený v návrhu územního plánu jako ostatní vodní plocha) vše v k.ú. Malé Březno byly zařazeny do plochy zemědělské. V rámci námítky IV. se domáhal, aby pozemek parc. č. 252/2 (vedený v návrhu územního plánu jako ostatní vodní plocha) v k.ú. Malé Březno byl zařazen do plochy zemědělské. V rámci námítky V. se navrhovatel domáhal, aby pozemky parc. č. 36/46 a 36/47 (v návrhu územního plánu vedené jako ostatní plochy) vše v k.ú. Malé Březno byly zařazeny do ploch zemědělských. Navrhovatel poukázal na skutečnost, že v rámci vypořádání jeho námítky I. odpůrce uvedl, že lze „*souhlasit se změnou využití pro pozemky par. č. 151/2, 152/1 a 153/2*“. Při vypořádání námítky III. připustil odpůrce možnost částečně námitce vyhovět, když uvedl, že „*doporučuje případně zahrnout do ploch pro zemědělskou výrobu pouze pozemek par. č. 252/1*“. Při vypořádání námítky IV. odpůrce uvedl, že požadavku navrhovatele „*je možno vyhovět v návaznosti na bod III.*“. Při vypořádání námítky V. odpůrce připustil její částečné vyhovění a konstatoval, že námitce „*je možno vyhovět pouze v části za Okály*“. V rozporu s tímto vypořádáním však odpůrce ani jediné ze shora uvedených námitek navrhovatele nevyhověl, a to ani v části, a nezohlednil jejich obsah v přijatém územním plánu, a to aniž by jakkoliv svůj odklon od obsahu vypořádání námitek odůvodnil. Navrhovatel trval na tom, že na

odůvodnění rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění územního plánu, je nutno klást stejné požadavky jako na jakékoli jiné správní rozhodnutí – musí z něho tedy být seznatelné, z jakých důvodů považoval odpůrce námitky navrhovatele za liché, mylné či vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předkládané navrhovatelem za nerozhodné, nesprávné nebo vyvrácené. Odůvodnění rozhodnutí o námitkách pak musí odpovídat výroku rozhodnutí o námitkách. Navrhovatel trvá na tom, že odůvodnění vypořádání námitek navrhovatele je ve vzájemném rozporu s výrokem o vypořádání jednotlivých námitek. Tato skutečnost dle navrhovatele způsobuje nepřezkoumatelnost územního plánu v dotčených částech pro jeho nesrozumitelnost.

Navrhovatel v námitce VIII. nesouhlasil s umístěním plochy pro občanské vybavení na pozemku parc. č. 46 v k.ú. malé Březno, jelikož na tomto pozemku byl v roce 2008 vybudován park, který stál obec nemalé finanční prostředky. Navrhovatel nesouhlasil s tím, aby tento vybudovaný společenský prostor byl zahušťován občanskou vybaveností. V námitce IX. navrhovatel jako vlastník sousedního pozemku brojil proti vymezení plochy pro bydlení B8, neboť tato plocha byla vymezena na území, na němž se nachází podpovrchová skládka odpadu, kdy dochází k vyplachování škodlivin z této skládky a průsaku na pozemek navrhovatele. Jelikož měl navrhovatel obavy z dalšího zhoršování situace, vyjádřil svůj nesouhlas s jakoukoliv stavební činností na těchto pozemcích, až do odstranění předmětné skládky. Uvedené námitky vyhodnotil dle navrhovatele odpůrce zcela nesprávně jako připomínky. Navrhovatel trval na tom, že pokud byl již jednou navrhovatel uznán za osobu oprávněnou podat vůči návrhu územního plánu námitky, nelze jeho podání v části posuzovat v režimu vypořádání námitek a v části v režimu vypořádání připomínek. Rozhodujícím kritériem pro posouzení výhrady proti návrhu územního plánu jako námitky nebo jako připomínky je dle navrhovatele výhradně osoba podatele a nikoli jiná skutečnost jako obsah výhrady či její kvalita. Ačkoli se navrhovatel ve vztahu k výhradě týkající se plochy B8 dovolával vlastnictvím sousedního pozemku, posoudil odpůrce i tuto výhradu pouze jako připomínku, kterou označil za neadekvátní. Přestože při vypořádání této připomínky odpůrce uvedl, že v textu bude doplněna poznámka, o tom, že se jedná o území staré skládky, tato poznámka se v rámci kapitoly C části 1 napadeného územního plánu, která se věnuje také vymezení nových zastavitelných ploch, neobjevuje. Navrhovatel zdůraznil, že dle jeho názoru, pokud je s ohledem na podpovrchovou skládku již nyní zřejmé, že jakoukoliv výstavbou bydlení v ploše B8 dojde k dalšímu průsaku odpadních vod ze skládky na navrhovatelův pozemek, který je užíván k zemědělství, a zároveň bude zabráněno bezproblémovému odstranění podpovrchové skládky z plochy B8, je třeba se již v řízení o územním plánu zabývat tím, jak těmto následkům bude předejito. Navrhovatel trvá na tom, že v rámci vypořádání jeho námitky se odpůrce neměl zabývat toliko otázkou, zda na uvedené ploše lze v souladu s platnou legislativou stavět, ale bylo třeba rovněž se zabývat otázkou, zda podpovrchová skládka na předmětné ploše výstavbě s ohledem na možný zásah do práv navrhovatele nebrání.

Dále navrhovatel uvedl, že svými námitkami se domáhal, aby některé jeho pozemky byly přerazeny z nově navrhovaného způsobu využití do ploch zemědělských. Navrhovatel totiž jako podnikatel v zemědělství má zájem na tom, aby jeho pozemky byly plně upotřebitelné v rámci jeho hospodářské činnosti. Všechny dotčené pozemky přitom navrhovatel již v době projednávání napadeného územního plánu k zemědělské činnosti skutečně využíval. Žádné z námitek navrhovatele odpůrce nevyhověl a pozemky ponechal v zařazení jako plochy smíšené obytné, ostatní vodní plochy, plochy trvalého travního porostu

či plochy orné půdy. Navrhovatel ve svých námitkách brojil proti tomu, aby úpravou v novém územním plánu nebyl omezen v užívání svých vlastních pozemků stávajícím či zamýšleným způsobem. Pokud hodlal odpůrce námitkám navrhovatele nevyhovět, měl své rozhodnutí podrobně odůvodnit, což dle navrhovatele neučinil. Postup odpůrce je dle navrhovatele v rozporu se zásadou proporcionality. Navrhovatel trvá na tom, že zařazení jeho pozemků do ploch s jiným než stávajícím využitím nemůže sledovat legitimní cíl. Za legitimní cíl totiž nelze považovat zamezení navrhovateli v další jeho zemědělské činnosti.

Dále navrhovatel namítal, že vymezení přípustného využití zemědělských ploch stanovené v textové části napadeného územního plánu neodpovídá zcela § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Navrhovatel se domáhal, aby objekty pro zázemí zemědělské techniky nebyly v takových plochách připouštěny pouze podmíněčně na základě individuálního posouzení každého případu, nýbrž aby byly tyto objekty pro zázemí zemědělské techniky povolovány jako hlavní využití zemědělských ploch. Rovněž navrhoval zařadit do přípustného využití zemědělských ploch možnost výstavby technické a dopravní infrastruktury pro zemědělství. Odpůrce se však vůbec nezabýval otázkou, že vymezení využití ploch zemědělských není v souladu s vyhláškou č. 501/2006 Sb. Dle navrhovatele odpůrce obešel zákon tím, že pozemky sice zařadil do plochy názvem odpovídající vyhlášce, avšak učinil tak patrně toliko z důvodu, aby nemusel odůvodňovat přípustné využití těchto ploch ve smyslu § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Navrhovatel trval na tom, že odpůrce využití plochy zemědělské v rámci územního plánu upravil tak, že není s uvedenou vyhláškou slučitelné. Navrhovatel trval na tom, že pokud při tvorbě územního plánu není převzata terminologie a regulace upravená ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., musí taková skutečnost být řádně odůvodněna. Takové odůvodnění však v případně napadeného územního plánu absentuje.

Dále navrhovatel namítá, že územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch orné půdy a ploch trvalého travního porostu a ostatních vodních ploch. Navrhovatel trval na tom, že v rámci grafické části územního plánu jsou obsaženy plochy s rozdílným využitím „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plocha“. V rámci hlavy II. části druhé vyhlášky č. 501/2006 Sb., však takové plochy vymezeny nejsou. Vymezení ploch s odlišným využitím oproti plochám uvedeným ve vyhlášce je nutno v územním plánu řádně odůvodnit. Ovšem textová část územního plánu dle navrhovatele odůvodnění vymezení těchto ploch neobsahuje a neobsahuje ani informace o tom, jaké využití pozemků zařazených do těchto ploch je přípustné nebo nepřípustné. Navrhovatel trval na tom, že textová a grafická část územně plánovací dokumentace musí být ve vzájemném souladu, neboť rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu je důvodem pro zrušení územního plánu. Skutečnost, že grafická část územního plánu užívá pro pozemky navrhovatele zařazení do ploch „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plochy“, k jejichž přípustnému využití se textová část napadeného územního plánu nevymezuje, zakládá dle přesvědčení navrhovatele takový rozpor, pro nějž je třeba územní plán v rozsahu, v němž tyto plochy vymezuje zrušit. Stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití je povinnou náležitostí textové části územního plánu ve smyslu čl. I. odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti.

Dále navrhovatel namítal, že proces schvalování územního plánu je v jeho odůvodnění popsán zcela nedostatečně a není z něho patrné, zda a kdy měly dotčené orgány státní správy možnost uplatňovat k územnímu plánu své námitky a připomínky. A za jakých okolností měli

tuto možnost samotní vlastníci pozemků včetně navrhovatele. Navrhovatel se domnívá, že nepřezkoumatelností postupu odpůrce mohlo dojít k zásahu do práv navrhovatele, neboť dotčené orgány státní správy byly seznámeny mimo jiné se stavem pozemků navrhovatele zařazených pod ostatní vodní plochu a mohly a měly uplatnit v rámci svých stanovisek námitky proti tomu, aby tyto pozemky byly zařazeny do těchto ploch.

Rovněž namítl nedostatečné odůvodnění souladu napadeného územního plánu s úkoly a cíli územního plánování. Odpůrce v územním plánu toliko konstatoval, že návrh územního plánu respektuje cíle a úkoly územního plánování, vytváří předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území, zajišťuje ochranu přírodních, kulturních a civilizačních hodnot i ochranu životního prostředí. Takové odůvodnění však dle navrhovatele nelze akceptovat. Navrhovatel zdůraznil, že povinnost odůvodnit územní plán z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování tak není pouhou formální záležitostí, ale naopak nutnou podmínkou pro to, aby veřejnost, dotčené orgány státní správy, okolní obce, ale i soudy byly schopny posoudit, zda územním plánem nedochází k takovému ohrožení. Navrhovatel trval na tom, že zařazení jeho pozemků do ploch odlišných od jejich stávajícího využití, nebo do ploch neodpovídajících skutečnému stavu na pozemcích navrhovatele není v souladu s úkoly územního plánování, neboť neuspokojuje potřeby současné generace, nevytváří předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj na dotčených pozemcích spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro hospodářský rozvoj. Takové zařazení pozemků do ploch s rozdílným způsobem využití nelze považovat za řešení účelového využití a prostorového uspořádání území a nedosahuje souladu obecně prospěšných zájmů se zájmy soukromými, neboť nelze považovat za obecně prospěšný zájem, aby bylo území vymezeno v naprostém rozporu se skutkovým stavem v takovém území. Takovým jednáním odpůrce není sledován společenský ale ani hospodářský potenciál rozvoje území, neboť je vlastníkovu pozemků znemožněno užívání jeho pozemků stávajícím způsobem nebo způsobem odpovídajícím stavu pozemku. Z výše uvedených důvodů shledal navrhovatel napadený územní plán nepřezkoumatelným a v rozporu s cíli a úkoly územního plánování.

Odpůrce ve svém písemném vyjádření k podanému návrhu navrhl jeho zamítnutí v plném rozsahu.

Odpůrce ve svém vyjádření podrobně popsal průběh přípravy a přijímání předmětného územního plánu.

K námitce navrhovatele, že rozhodnutí o jeho námitkách je nepřezkoumatelné, odpůrce uvedl, že celé znění všech uplatněných námitek a připomínek, včetně jejich vyhodnocení, které bylo předloženo zastupitelstvu obce ke schválení, je součástí složky o pořizování územního plánu malé Březno. Pořizovatel vyhodnotil uplatněné námitky a připomínky a doporučil zastupitelstvu obce způsob jejich řešení. Odpůrce zdůraznil, že zastupitelstvo obce dle stavebního zákona rozhoduje o pořízení územního plánu v samostatné působnosti a stejně postupuje i při rozhodnutí o námitkách.

K námitce, že některé námitky navrhovatele byly vypořádány pouze jako připomínky, odpůrce pouze uvedl, že navrhovatel podal samostatně námitky a samostatně připomínky k návrhu územního plánu Malé Březno při veřejném projednávání. Tyto námitky a připomínky byly vyhodnoceny a bylo s nimi procesně naloženo podle právních předpisů. Dále uvedl, že navržené vyhodnocení následně schválilo Zastupitelstvo obce Malé Březno.

K námitce navrhovatele, že nezařazení pozemků navrhovatele do ploch zemědělských je nezákonné a představuje neproporcionální zásah do vlastnického práva navrhovatele, uvedl odpůrce, že charakteristika funkčního využití ploch pro zemědělskou výrobu umožňuje, mimo jiné, i výstavbu objektů stodola, stáje apod. Vzhledem k polohám pozemků navrhovatele ve volné krajině, bez návaznosti na stávající zastavěné území, vzniká reálná hrozba výstavby prostorově výrazných objektů, které naruší krajinný ráz a budou mít ve svém důsledku negativní vliv na hodnoty, které je třeba ve správním území obce malé Březno chránit. Jeden ze základních úkolů územního plánování, který je zakotven v § 19 stavebního zákona, je chránit a rozvíjet urbanistické a přírodní hodnoty. Tyto hodnoty by mohly být neuváženým rozmístěním zastavitelných ploch ve volné krajině ohroženy. Územní plán neomezuje navrhovatele v možnosti využívat pozemky pro hospodaření na zemědělské půdě – setí zemědělských plodin, pastva dobytka apod., ale limituje lokality, kde je možné realizovat stavby, v souladu s ohledem na ochranu hodnot v daném území a v zájmu udržitelného rozvoje území. Některé pozemky navrhovatele mají stanoveny bonitní půdní jednotky I. a II. Jedná se tedy o půdy nejvyšší ochrany. Na těchto pozemcích není vhodné umisťovat stavby, naopak je vhodné umisťovat stavby na pozemcích s nejnižším stupněm ochrany. I tyto faktory byly při zpracování návrhu územního plánu zohledňovány. Výsledný územní plán je výsledkem propojení jednotlivých požadavků – občanů, obce a dotčených orgánů chránících veřejné zájmy, jehož soulad s nadřazenou územně plánovací dokumentací byl potvrzen.

K námitce týkající se přípustného využití ploch zemědělských odpůrce uvedl, že charakteristika funkčního využití jednotlivých ploch se řídí vyhláškou č. 501/2006 Sb., kterou však může zpracovatel dle místních podmínek v řešeném území doplnit. Tvrzení navrhovatele je dle přesvědčení odpůrce velice obecné, paušální až spekulativní a navíc tvrzené zásahy nepředstavují reálné dotčení na konkrétních veřejných subjektivních právech navrhovatele. Dle odpůrce bylo v řízení postupováno v souladu s platnými právními předpisy.

K námitce, že územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch orné půdy, ploch trvalého travního porostu a ostatních vodních ploch odpůrce uvedl, že v daném případě neshledal rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu. Neshledal ani rozpor s aplikovatelnými právními předpisy.

K námitce týkající se procesu schvalování územního plánu odpůrce uvedl, že je přesvědčen, že veškeré dotčené orgány měly možnost uplatňovat k územnímu plánu své námitky a připomínky, čímž byl dodržen zákonný postup schvalování územního plánu.

K námitce týkající se nedostatečného odůvodnění souladu územního plánu s úkoly a cíli územního plánování odpůrce uvedl, že je přesvědčen, že odůvodnění územního plánu jako celku je v souladu se zákonnými požadavky a s požadavky definovanými judikaturou Nejvyššího správního soudu. Trval na tom, že nerezignoval na svou povinnost zahrnout do územního plánu odůvodnění souladu s cíli a úkoly územního plánování.

Odpůrce dále zdůraznil, že je přesvědčen, že proces pořízení územního plánu probíhal plně v souladu se zákonem a platnými právními předpisy. Územní plán respektuje požadavky na udržitelný rozvoj území a je v souladu s nadřazenou územně plánovací dokumentací. Vymezené prvky územního systému ekologické stability lokálního i regionálního významu vycházejí z metodik a předpisů platných v době zhotovení územního plánu. Vymezené zastavitelné plochy a různé druhy funkčního využití umožňují budoucí rozvoj obce. Dále odpůrce zdůraznil, že za podmínky dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu může územním plánem dojít k omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv k pozemkům či stavbám v území regulovaném územním plánem, nepřesáhnou-li spravedlivou míru; taková

omezení nevyžadují souhlasu dotyčného vlastníka a tento je povinen strpět je bez náhrady. Dle odpůrce shledá-li soud v přezkoumávaném územním plánu dodržení těchto zásad, není důvodem ke zrušení územního plánu ani to, že omezení vlastníka nebo jiného nositele věcných práv přesáhlo spravedlivou míru. Dle odpůrce byly všechny výše uvedené zásady dodrženy a důvod ke zrušení územního plánu proto není dán.

Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou. V této replice uvedl, že dle jeho názoru popis postupu při schvalování územního plánu a průběh u řízení měl být obsažen již v samotném napadeném územním plánu a nelze jej dodatečně odůvodňovat až v řízení soudním. K námitce týkající se nepřezkoumatelnosti vypořádání námitek navrhovatele odpůrce uvedl pouze to, že o vypořádání námitek rozhodlo zastupitelstvo obce. Navrhovatel však zdůraznil, že dle jeho názoru musí vypořádání námitek být řádně odůvodněno, což nebylo.

Dále k argumentaci odpůrce týkající se nezařazení pozemků navrhovatele do ploch zemědělských navrhovatel uvedl, že v rámci ploch zemědělských je v předmětném územním plánu povoleno využití pro objekty zázemí zemědělské techniky, objekty technického vybavení a další stavby pouze na základě blíže nekonkretizovaného individuálního posouzení. Pokud by v případě konkrétní stavby hrozilo narušení krajinného rázu či nešetrné využití bonitní půdy, byla by daná situace posouzena příslušným stavebním úřadem s přihlédnutím k vyjádření orgánu ochrany přírody a krajiny a orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Odpůrcem uváděné hodnoty by tedy mohly být chráněny i v případě zařazení navrhovatelových pozemků do ploch zemědělských. Odpůrce místo toho přistoupil k mnohem závažnějšímu zásahu do práv navrhovatele, kdy se pokusil zcela vyloučit výstavbu (případně i nezbytnou pro zemědělské obhospodařování půdy) na pozemcích navrhovatele. Dále navrhovatel zdůraznil, že ze samotného územního plánu není zjistitelné, proč nebyly zařazeny jeho pozemky do zemědělských ploch. Důvody odpůrce formuloval až v průběhu soudního řízení.

Ve vztahu k námitce týkající se vymezení přípustného využití ploch zemědělských v územním plánu navrhovatel v replice zdůraznil, že odpůrce nespecifikoval místní podmínky, které by odůvodňovaly odchýlení od úpravy zachycené v právním předpise. Dále navrhovatel zdůraznil, že samotné zařazení jeho pozemků do ploch zemědělských za situace, kdy by bylo přípustné využití těchto ploch stanoveno v rozporu se zákonem, by neproporcionální zásah do práv navrhovatele nezhojilo. Současně navrhovatel zdůraznil, že je rovněž vlastníkem celé řady pozemků (parc. č. 32/1, 33, 34/1, 36/1, 90, 266/1 či 267/1 vše v k.ú. Malé Březno), které předmětným územním plánem byly zahrnuty do ploch zemědělských.

O návrhu soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť navrhovatel i odpůrce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Ve vztahu k aktivní žalobní legitimaci soud konstatuje, že žalobce je a byl vlastníkem celé řady pozemků, které se nacházejí v území dotčeném předmětným územním plánem, a to jak pozemků, u nichž stanoví územní plán nové využití, tak i pozemků, které zůstaly předmětným územním plánem nedotčeny.

Vzhledem k výše uvedenému dle soudu navrhovatelí svědčí aktivní žalobní legitimace, což odpůrce nikterak nezpochybňuje.

Na úvod soud poznamenává, že od 1.1.2012 nabyla účinnosti novela s.ř.s. provedená zákonem č. 303/2011 Sb., která novelizovala i ustanovení § 101d odst. 1 s.ř.s, které v současnosti zní: „*Při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.*“ Jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto zákonu, účelem tohoto ustanovení mělo být zúžení rozsahu přezkumu (viz sněmovní tisk 319/0, VI. volební období Poslanecké sněmovny, bod 50 až 55, www.psp.cz). Soud má tak za to, že se podstatně od 1.1.2012 změnil postup přezkumu opatření obecné povahy soudem, přičemž došlo k omezení rozsahu přezkumu oproti dřívější úpravě. Přezkum opatření obecné povahy vychází z ustanovení § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s.ř.s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ustanovení § 101b odst. 1 s.ř.s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 101b odst. 4 ve spojení s ustanovením § 76 s.ř.s.

Navrhovatel ve svém návrhu namítal, že proces schvalování územního plánu je v jeho odůvodnění popsán zcela nedostatečně a není z něho patrné, zda a kdy měly dotčené orgány státní správy možnost uplatňovat k územnímu plánu své námitky a připomínky a za jakých okolností měli tuto možnost samotní vlastníci pozemků včetně navrhovatele.

Navrhovatel ve své námitce jednoznačně napadal skutečnost, že výše uvedené skutečnosti nejsou dostatečně popsány v územním plánu. Jeho námitka tedy nesměřovala k přezkumu skutečnosti, zda a kdy měly dotčené orgány a vlastníci pozemků možnost vznášet námitky, ale směřovala výhradně k nepřezkoumatelnosti předmětného územního plánu pro nedostatek důvodů, spočívající v tom, že navrhovatelem uvedené skutečnosti odůvodnění územního plánu neobsahuje. V tomto smyslu k této námitce rovněž soud s ohledem na výše zmíněné ustanovení § 101d odst. 1 s.ř.s. při jejím vypořádání přistoupil.

V ustanovení § 43 odst. 6 stavebního zákona je uvedeno, že náležitosti obsahu územního plánu a obecné požadavky na využívání území stanoví prováděcí právní předpis. Tímto prováděcí právním předpisem je vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti. V § 13 odst. 1 uvedené prováděcí vyhlášky je uvedeno, že územní plán obsahuje textovou a grafickou část s tím, že obsah územního plánu, včetně jeho odůvodnění, je stanoven v příloze č. 7 citované vyhlášky. V uvedené příloze č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. pak není jako podstatná část územního plánu uveden popis průběhu přijímání územního plánu, z něhož by bylo patrné, které orgány a kdy měly možnost k územnímu plánu podávat námitky a připomínky a kdy měly a za jakých okolností tuto možnost vlastníci pozemků v dotčené obci.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že popis průběhu přijímání územního plánu, tak jak jej specifikuje navrhovatel ve svém návrhu, nemusel být součástí přezkoumávaného územního plánu a jeho absence tedy není v rozporu s právním předpisem a nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost předmětného územního plánu.

Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

Dále navrhovatel namítal, že územní plán neobsahuje podmínky pro využití ploch „orná půda“, „trvalý travní porost“ a „ostatní vodní plocha“, ačkoli uvedené plochy jsou obsaženy v grafické části územního plánu.

Soud konstatuje, že v grafické části, a to v koordinačním plánu územního plánu, jsou v legendě uvedeny mimo jiné plochy „orná půda“, „trvalé travní porosty“ a „ostatní vodní plochy“. Tyto plochy jsou v předmětném územním plánu uvedeny pouze jako stávající plochy, kterých se nový územní plán nedotkne. Jejich využití zůstává shodné s dosavadním využitím v souladu se současnými druhy pozemku. V daném případě tedy nejde o plochy s rozdílným způsobem využití.

V příloze č. 7 části I. odst. 1 písm. f) je mimo jiné uvedeno, že textová část územního plánu obsahuje stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením jejich převažujícího účelu využití, přípustného využití, nepřípustného využití, případně stanovení podmíněně přípustného využití a stanovení podmínek prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu. Jak bylo ovšem již výše uvedeno, navrhovatelem uvedené plochy jsou grafické části územního plánu pouze jako plochy stávající, tedy nejde o plochy s rozdílným způsobem využití. Právní předpisy tedy neukládají zpracovateli územního plánu, aby definoval u stávajících ploch, jejichž využití zůstane územním plánem nedotčeno, stejné skutečnosti jako u ploch, u kterých má dle územního plánu dojít k jejich využití rozdílným způsobem oproti dosavadnímu stavu. Taková definice u ploch stávajících by byla i nadbytečná, neboť jejich využití vyplývá z druhu pozemku, který je u nich evidován. Pokud tedy textová část územního plánu neobsahuje definici podmínek využití stávajících ploch, nezpůsobuje to nezákonnost předmětného územního plánu.

Pro úplnost soud podotýká, že z obsahu správního spisu vyplývá, že u pozemků žalobce, které zmiňoval ve svém návrhu, zahrnutých do stávajících ploch „orná půda“, „trvalé travní porosty“ i „ostatní vodní plochy“ odpovídá jejich druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí druhu plochy, do které byly zahrnuty.

I tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

Dále navrhovatel namítal nedostatečné odůvodnění souladu napadeného územního plánu s úkoly a cíli územního plánování.

V odůvodnění textové části územního plánu je pod písm. C obsaženo vyhodnocení souladu s cíli a úkoly územního plánování. V tomto bodu je uvedeno: „*Návrh územního plánu respektuje cíle a úkoly územního plánování stanovené v §§ 18 a 19 stavebního zákona. Vytváří předpoklady pro výstavbu a udržitelný rozvoj území. Je zajištěna ochrana přírodních, kulturních a civilizačních hodnot, stejně jako ochrana životního prostředí. Územní plán splňuje požadavky na úkoly a cíle územního plánování.*“ Dle názoru soudu je toto byť stručné odůvodnění dostatečné zejména s ohledem na odkaz na zákonná ustanovení zakotvující cíle a úkoly územního plánování. Je evidentní, že odpůrce se danou problematikou zabýval a dospěl k závěru, že předmětný územní plán je v souladu s cíli a úkoly územního plánování.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6.11.2014, č.j. 4 As 141/2014-43, konstatoval, že pokud dospěje soud k závěru, že odůvodnění souladu územního plánu s cíli a úkoly územního plánování je přezkoumatelné, musí se ještě zabývat otázkou, zda schválená změna funkčního využití dotčených pozemků koresponduje těmito cíli a úkoly územního plánování, či zda nedošlo k porušení ustanovení § 18 a § 19 stavebního zákona. Ze všech pozemků, ve vztahu k nimž uplatnil navrhovatel svůj návrh, došlo předmětným územním

plánem ke schválení změny funkčního využití oproti stávajícímu stavu pouze u parc. č. 157 v k.ú. Malé Březno, kdy parcela s druhem pozemku ostatní plocha a způsobem využití manipulační plocha byla zahrnuta do plochy B7 – smíšená obytná plocha. U ostatních pozemků navrhovatele, jichž se týkal návrh, schválena funkční změna nebyla. Proto se soud zabýval souladem změny funkčního využití s cíly a úkoly územního plánování pouze ve vztahu k parc. č. 157 v k.ú. Malé Březno. Tento postup je v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku ze dne 19.5.2011, č.j. 1 Ao 2/2011-17, kde je konstatováno, že vlastník pozemků není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání a pokračování v tomto způsobu využívání pozemků není opatřením obecné povahy ani zčásti vyloučeno.

Cíle územního plánování jsou zakotveny v ustanovení § 18 odst. 1 stavebního zákona, kde je uvedeno, že cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. Úkoly územního plánování jsou pak zakotveny v ustanovení § 19, kde je uvedeno, že úkolem územního plánování je zejména zjišťovat a posuzovat stav území, jeho přírodní, kulturní a civilizační hodnoty, stanovovat koncepci rozvoje území, včetně urbanistické koncepce s ohledem na hodnoty a podmínky území, prověřovat a posuzovat potřebu změn v území, veřejný zájem na jejich provedení, jejich přínosy, problémy, rizika s ohledem například na veřejné zdraví, životní prostředí, geologickou stavbu území, vliv na veřejnou infrastrukturu a na její hospodárné využívání, stanovovat urbanistické, architektonické a estetické požadavky na využívání a prostorové uspořádání území a na jeho změny, zejména na umístění, uspořádání a řešení staveb, stanovovat podmínky pro provedení změn v území, zejména pak pro umístění a uspořádání staveb s ohledem na stávající charakter a hodnoty území, stanovovat pořadí provádění změn v území (etapizaci), vytvářet v území podmínky pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a to přírodě blízkým způsobem, vytvářet v území podmínky pro odstraňování důsledků náhlých hospodářských změn, stanovovat podmínky pro obnovu a rozvoj sídelní struktury a pro kvalitní bydlení, prověřovat a vytvářet v území podmínky pro hospodárné vynakládání prostředků z veřejných rozpočtů na změny v území, vytvářet v území podmínky pro zajištění civilní ochrany, určovat nutné asanační, rekonstrukční a rekultivační zásahy do území, vytvářet podmínky pro ochranu území podle zvláštních právních předpisů před negativními vlivy záměrů na území a navrhopvat kompenzační opatření, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, regulovat rozsah ploch pro využívání přírodních zdrojů, uplatňovat poznatky zejména z oborů architektury, urbanismu, územního plánování a ekologie a památkové péče. Dle odst. 2 citovaného ustanovení je pak úkolem územního plánování také posouzení vlivů politiky územního rozvoje, zásad územního rozvoje nebo územního plánu na udržitelný rozvoj území. Pro účely tohoto posouzení se zpracovává vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území. Jeho součástí je také vyhodnocení vlivů na životní prostředí s náležitostmi stanovenými v příloze k tomuto zákonu, včetně posouzení vlivu na evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast.

Pozemek parc. č. 157 v k.ú. Malé Březno byl územním plánem zahrnut do plochy bydlení B7. Dle předmětného územního plánu je hlavní využití ploch bydlení k umístění objektů pro bydlení trvalé i rekreační s jedním nadzemním podlažím, ve svažitém terénu

s technickým vyrovnávacím suterénem; s ohledem na okolní zástavbu je možné povolit i objekty patrové s půdou a doplňkové stavby přízemní. Přípustné využití ploch bydlení je pro bydlení a tyto doplňkové objekty a provozy: pro tělovýchovu a sport základní, zdravotnická zařízení malá, zařízení pro sociální péči malá, maloobchodní zařízení základní, veřejné stravování základní, ubytovací zařízení malá, drobné služby a řemesla nerušící, zařízení pro zájmovou činnost, individuální garáže, individuální zahrádky a účelové objekty pro užívání zahrady. Podmíněně přípustné využití ploch bydlení je pro umístění doplňkových objektů a provozů pro školství a výchovu základní, kulturní zařízení základní, administrativu a objekty technického vybavení. Nepřípustným využitím ploch bydlení dle předmětného územního plánu je umístění následujících doplňkových objektů a provozů: bydlení pohotovostní, drobné služby a řemesla rušící, hromadné parkoviště a garáže, čerpací stanice PHM, zařízení zemědělské a lesní výroby, zařízení průmyslové výroby a skladů.

Dle názoru soudu zahrnutí předmětného pozemku, u kterého je evidován druh pozemku ostatní plocha a způsob využití manipulační plocha a který se nachází v bezprostřední blízkosti území zastavěného individuální bytovou výstavbou, územním plánem do plochy bydlení s výše uvedenou specifikací plochy bydlení není v rozporu s výše uvedenými zákonem stanovenými cíli a úkoly územního plánování.

Tuto námitku tedy vyhodnotil soud rovněž jako nedůvodnou.

Navrhovatel dále namítal, že vymezení přípustného využití zemědělských ploch stanovené v textové části územního plánu neodpovídá zcela § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

V citovaném ustanovení je uvedeno, že plochy zemědělské se obvykle samostatně vymezují za účelem zajištění podmínek pro převažující zemědělské využití a zahrnují zejména pozemky zemědělského půdního fondu, pozemky staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství a pozemky související dopravní a technické infrastruktury. V předmětném územním plánu je uvedeno, že hlavním využitím plochy pro plochy zemědělské je umístění zemědělských areálů spojených s využíváním zemědělského půdního fondu. Přípustným využitím těchto ploch je využití pro provozy zemědělské rostlinné výroby neomezující bydlení v okolí a funkce bydlení. Podmínečně přípustným využitím těchto ploch je využití na základě individuálního posouzení pro objekty pro zázemí zemědělské techniky, objekty technického vybavení a v přiměřeném rozsahu pro chov hospodářských zvířat. Všechny ostatní objekty a provozy jsou v uvedených plochách dle územního plánu nepřípustné.

V ustanovení § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je uvedeno, že plochy s rozdílným způsobem využití se vymezují s ohledem na specifické podmínky a charakter území zejména z důvodů omezení střetů vzájemně neslučitelných činností a požadavků na uspořádání a využívání území. Zcela v souladu s uvedenými principy byly v přezkoumávaném územním plánu vymezeny zemědělské plochy. Dle názoru soudu definice obsažená v územním plánu není v rozporu s vymezením zemědělských ploch obsaženým v § 14 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a ani nedošlo k vymezení ploch ve smyslu § 3 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. s jiným způsobem využití, než je stanoveno v § 4 až § 19 citované vyhlášky. V územním plánu jsou pouze v souladu s principy obsaženými v § 3 citované vyhlášky zemědělské plochy co do způsobu jejich využití podrobněji vymezeny. Takový postup při tvorbě územního plánu je dle soudu zcela v souladu s principy územního plánování, kdy je vždy nutno respektovat specifické potřeby konkrétních oblastí.

Tuto námitku tedy soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále navrhovatel namítal, že veškeré jeho výhrady týkající se územního plánu nebyly vyřešeny jako námitky, ale některé z nich byly vypořádány pouze ve formě připomínek.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že navrhovatel ve svém podání ze dne 28.2.2011 výhrady, které se přímo týkaly pozemků v jeho vlastnictví, označil jako námitky a výhrady týkající se veřejného prostranství a pozemku sousedícího s pozemkem navrhovatele označil jako připomínky. V souladu s tímto označením je následně odpůrce v rámci územního plánu vypořádal.

Otázkou způsobu vypořádání výhrad v rámci územního plánování se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28.3.2008, č.j. 2 Ao 1/2008-51, kde konstatoval, že „rozhodujícím kritériem, dle kterého je podání obsahující výhrady proti návrhu opatření obecné povahy kvalifikováno jako připomínka či námitka (§ 172 odst. 5 správního řádu z roku 2004), není kvalita či obsahové náležitosti tohoto podání, nýbrž to, kdo výhrady vznesl. Pokud jsou tedy výhrady proti územnímu plánu vzneseny vlastníkem nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch, popřípadě též zástupcem veřejnosti (§ 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006), musí k nim být bez dalšího přistoupeno jako k námitkám“. Obdobně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23.9.2009, č.j. 1 Ao 1/2009-185, kde dospěl k závěru, že „vlastník pozemku či stavby dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření nebo zastavitelných ploch, je oprávněn podat námitky k návrhu územního plánu dle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Tyto námitky však nejsou omezeny pouze na části týkající se uvedených nemovitostí dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření nebo zastavitelných ploch, nýbrž se mohou týkat jakékoli části návrhu územního plánu, nebo i postupu při jeho zadání či zpracování.“

Soud neshledal nejmenší důvod od výše uvedených závěrů se odchýlit.

V souladu s ustanovením § 172 odst. 5 správního řádu musí rozhodnutí o námitkách obsahovat vlastní odůvodnění a uvede se jako součást odůvodnění opatření obecné povahy.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud je subjekt oprávněn vznášet námitky v rámci tvorby územního plánu, pak veškeré jeho včasné vznesené výhrady musí být v rámci tvorby územního plánu vypořádány jako námitky včetně jejich řádného odůvodnění.

V daném případě není mezi účastníky sporu, že žalobce byl subjektem oprávněným k podání námitek a že písemné výhrady obsažené v přípise ze dne 28.2.2011 byly v rámci přijímání územního plánu podány včasné. Jak již bylo výše uvedeno, samotný navrhovatel ve svém podání některé své výhrady označil jako námitky a některé označil jako připomínky. Dle soudu však bez ohledu na tuto skutečnost bylo na odpůrci, aby výhrady řádně vyhodnotil s přihlédnutím k jejich obsahu i postavení navrhovatele v předmětném řízení. Dle soudu měl odpůrce veškeré včasné uplatněné výhrady odpůrce vyhodnotit jako námitky a v souladu s tímto jejich charakterem je měl vypořádat v rozhodnutí o námitkách včetně jejich řádného odůvodnění, a to bez ohledu na to, jak navrhovatel jednotlivé výhrady sám označil, neboť odpůrce jako správní orgán byl vázán zásadou legality zakotvenou v § 2 správního řádu. Takto ovšem odpůrce nepostupoval, vypořádal výhrady navrhovatele výlučně v souladu s jejich formálním označením v podání samotného navrhovatele. Tím dle soudu zatížil předmětný územní plán nezákonností ve smyslu § 101b odst. 4 s.ř.s. ve spojení s § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť v rozporu s ustanovením § 172 odst. 5 správního řádu nebylo o všech námitkách žalobce náležitě rozhodnuto.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti vyhodnotil soud tuto námitku jako zcela důvodnou.

Dále navrhovatel namítal, že vypořádání jím uplatněných námitek v rozhodnutí o námitkách, které je součástí odůvodnění územního plánu, je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

V ustanovení § 172 odst. 5 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že o námitkách rozhoduje správní orgán, který opatření obecné povahy vydává a rozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění obecné povahy.

Otázkou náležitosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách v rámci přijímání opatření obecné povahy se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 24.11.2010, č.j. 1 Ao 5/2010-169, kde uvedl, že *„na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.“*

V daném konkrétním případě z obsahu přezkoumávaného územního plánu vyplývá, že odpůrce vyhotovil návrh rozhodnutí mimo jiné i o námitkách navrhovatele a předložil je zastupitelstvu k rozhodnutí. Návrh rozhodnutí je v územním plánu označen u jednotlivých námitek jako „Vyhodnocení“. Z formulací obsažených pod označením „Vyhodnocení“ vyplývá, že u řady námitek navrhovatele byl zastupitelstvu předložen návrh na vyhovění námitce či na částečné vyhovění námitce navrhovatele. U valné většiny námitek je pod označením „Závěr“ pouze lakonicky konstatováno „Námitce nebylo vyhověno“, aniž by bylo v územním plánu obsaženo jakékoliv odůvodnění tohoto závěru. U některých námitek pak není vůbec uvedeno, jak o nich bylo rozhodnuto a pod označením „Závěr“ je uvedeno „upraveno v legendě“ či „Je zachována VPS – úprava komunikace pro RD v Malém Březně; VPS – připojení komunikace u nového sportoviště ve Vysokém Březně; VPS – Inženýrské sítě - nové sítě pro RD v Malém Březně“.

Jak je výše uvedeno, z právní úpravy jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí o námitkách musí obsahovat výrok a jeho řádné odůvodnění. Z rozhodnutí o námitkách tedy musí být jednoznačně patrné, jakým způsobem bylo o jednotlivých námitkách oprávněné osoby rozhodnuto a toto rozhodnutí musí být odůvodněno, přičemž odůvodnění tohoto rozhodnutí musí obsahovat náležitosti stanovené § 68 odst. 3 správního řádu, tedy důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Na tomto místě musí soud konstatovat, že na tuto povinnost odpůrce zcela rezignoval. U jednotlivých námitek zcela absentuje odůvodnění rozhodnutí o námitce a u některých námitek dokonce není ani patrné, jak o nich bylo rozhodnuto. S ohledem na to je pak rozhodnutí o námitkách navrhovatele zcela nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů ve smyslu § 101b odst. 4 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené rovněž tuto námitku shledal soud jako zcela důvodnou.

Ačkoli navrhovatel ve svém návrhu navrhoval zrušení územního plánu vymezující konkrétní plochy, podstata jeho zásadních námitek směřovala do vypořádání jeho námitek. Dle § 54 odst. 4 stavebního zákona dojde-li ke změně nebo zrušení rozhodnutí o námitkách je obec povinna uvést územní plán do souladu s tímto rozhodnutím, do té doby nelze rozhodovat

a posuzovat podle těch částí územního plánu, které jsou vymezeny v rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o námitkách.

S ohledem na výše uvedené vypořádání jednotlivých námitek navrhovatele uplatněných v řízení před soudem a s přihlédnutím k tomu, čeho chtěl navrhovatel podaným návrhem na zrušení opatření obecné povahy dosáhnout při zohlednění citovaného ustanovení § 54 odst. 4 stavebního zákona, soud tímto rozhodnutím zrušil v části J. napadeného územního plánu označené jako „Rozhodnutí o námitkách a jejich odůvodnění“ bod 2) rozhodnutí o námitkách pana F. H. a v části K. napadeného územního plánu označené jako „Vyhodnocení připomínek“ bod 2 vyhodnocení připomínek pana F. H.

Jelikož navrhovatel měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. uložil odpůrci zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 17 342,-Kč. Tato částka se skládá z částky 5 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300,- Kč za tři úkony právní služby právního zástupce navrhovatele Mgr. Sandry Podskalské po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, a z částky 2 142,-Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 4. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová